

Arrest

nr. 269 038 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Iris X, die verklaart van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België is binnengekomen op 30 januari 2020, diende op 16 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 27 september 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 30 september 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 16/03/2021
Overdracht CGVS: 20/04/2021*

U werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 juli 2021 van 13u40 tot 17u30. U werd bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Guatemalteekse nationaliteit te hebben. U bent geboren Op 7 april 1977 te Guatemala-stad. U behaalde in 2004 een diploma leerkracht lager onderwijs. U volgde daarnaast ook drie jaar universitaire studies psychologie, maar behaalde dat diploma niet. U was gehuwd met H.L.M.H., maar jullie zijn 14 jaar geleden gescheiden. Jullie hebben twee dochters, M.J.M.V. en F.M.d.R.M.V. Uw jongste dochter heeft het syndroom van Tourette.

U woonde in Guatemala-stad op het adres (...) samen met uw twee dochters. U werkte twee jaar lang als hulpleerkracht in de school El Calvario en deed hierbij interim opdrachten wanneer iemand afwezig was. Wanneer u geen interimopdracht had, verkocht u eten aan de mensen die winkeltjes hadden in uw straat.

Uw moeder, B.E.C.B. verliet Guatemala vijftien jaar geleden en kwam naar België omwille van economische redenen. Tussen 2008 en 2019 reisde u verschillende keren naar België om uw moeder te bezoeken en geld te verdienen om eten en medicijnen voor uw dochters te kunnen betalen.

Uw oudste dochter werkte in een winkel bij de school. Vanaf halverwege 2019 werd zij afgeperst door bendeleden van de 18. Jongeren die met de bende samenwerkten gaven haar vier keer dreigbriefjes. De vierde keer richtte de bedreiging zich ook tot uw jongste dochter. In september 2019 keerde u terug naar Guatemala. Bendeleden ontdekten toen dat u naar Europa had gereisd. U werd vervolgens zelf ook twee maal gebeld vanuit een openbaar telefoonnummer.

U vertrok op 29 januari 2020 uit Guatemala en vloog via Nederland naar België, waar u op 30 januari 2020 bent aangekomen. Na uw vertrek uit Guatemala ging uw oudste dochter in het dorp Jalapa wonen en uw jongste dochter ging in het dorp San José de Pinula wonen. Zij kenden verder geen problemen meer met bendeleden.

U diende een verzoek om internationale bescherming in op 16 maart 2021, voornamelijk omwille van de economische situatie in uw land en omdat u in België wil kunnen werken en voor uw moeder zorgen.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort en uw identiteitskaart neer. Op 22 juli 2021 bezorgde u het CGVS per e-mail nog een kopie van uw aangifte bij het Openbaar Ministerie (OM).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt dat u bij terugkeer naar Guatemala vreest om in diepere armoede terecht te komen omdat u een beroep heeft dat slecht wordt betaald, de economie in Guatemala slecht draait en er veel geweld is waardoor u het risico loopt vermoord te worden wanneer u eten zou verkopen. Het CGVS betwist noch ontkent dat er delen van Guatemala geteisterd worden door een hoge graad van crimineel geweld, enkel dit feit volstaat evenwel niet een gegronde vrees, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. U zou bovendien al eerder bijdrages hebben moeten betalen aan bendes wanneer u eten verkocht aan de winkeluithalers in uw straat. De bendes gebruikten hierbij bovendien geen geweld tegen u (CGVS, p. 6).

Dit weerhield u er ook niet van om ook wanneer u na 2016 nog terugkeerde naar Guatemala om opnieuw eten te verkopen, weliswaar niet meer in de straten, maar wel aan mensen die u kende (CGVS, p. 10).

U kon een huis huren in Guatemala stad voor 1200 quetzales (CGVS, p. 9). Wanneer u niet werkte als leerkracht, verdiende u bij door eten te verkopen aan de winkelluitbaters in uw straat en stelt hierover dat de inkomsten hiervan genoeg waren voor het eten (CGVS, p. 5-6). U kon daarnaast ook op de hulp van familie rekenen voor zowel uw eigen basiskosten als de medische kosten van uw jongste dochter (CGVS, p. 7-8, 10). Bovendien blijkt uit uw paspoort dat u in een periode van vier jaar, drie maal kon reizen van Guatemala en terug, en zou u ook al twee maal eerder, in 2008 en 2012 al genoeg financiële middelen hebben gehad om naar België te reizen (CGVS, p. 11). Bij het CGVS stelt u hier nog over dat u dit betaalde samen met uw moeder, maar eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u al verklaard dit zelf te betalen (DVZ verklaring, p. 11, punt 31). Uit de verklaringen over uw persoonlijke situatie blijkt dan ook niet dat u bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor u onmogelijk zal kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

Wat betreft de problemen die u zou gehad hebben met uw ex-echtgenoot dient er ook hier op gewezen te worden dat u het naliet hier iets van te vermelden bij DVZ. Hij zou u nochtans niet enkel twee jaar voor uw scheiding met benzine hebben overgoten, hij zou u vervolgens nog twee maal op straat hebben geslagen en in 2019 nog ruzie met u hebben gemaakt (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u het naliet dit te vermelden, stelt u dat u dacht dat het niet belangrijk was dit te vermelden omdat u niet meer bij hem woont en als u zou moeten terugkeren ver van hem zou gaan wonen (CGVS, p. 15). Deze uitleg is uitermate zwak, gezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud hem wel nog beweert te vrezen (CGVS, p. 14). U verbleef wanneer u terugkeerde naar Guatemala bovendien in Guatemala-stad, waar ook uw ex-echtgenoot woont (CGVS, p. 4, 9-10), dit relativeert uw beweerde vrees enkel nog maar verder.

U en uw dochters zouden daarnaast ook nog problemen hebben gekend met de bende 18. Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Om te beginnen stelt u de aanleiding van de afpersing anders voor bij DVZ dan aan het CGVS. Bij DVZ verklaarde u namelijk dat de bendeleden erachter kwamen dat u in Europa was en ze uw dochters begonnen af te persen (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5). Aan het CGVS beweert u echter dat uw dochters initieel werden afgeperst omdat ze zaken verkochten op school en dat de bendeleden pas in september 2019 erachter kwamen dat u naar Europa was gekomen (CGVS, p. 15). U vertelde daarnaast bij DVZ dat de bendeleden tot in de winkel van de school kwamen om geld te eisen (DVZ vragenlijst, p.2, punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat het jongeren van de school waren die dreigbriefjes kwamen langs brengen waarin de eisen van de bende stonden en u of uw dochters deze bendeleden helemaal niet zouden hebben gezien (CGVS, p. 15-16).

Ook uw verklaringen aan het CGVS over de afpersing van de bendeleden zijn weinig aannemelijk. Zo verklaart u dat uw dochter briefjes ontvingen waarin werd geëist dat ze 500 quetzales per week moesten betalen, maar hebben uw dochters dit op geen enkel moment betaald. Gevraagd of het feit dat ze niet betalen gevolgen had, stelt u van wel, maar blijken deze gevolgen zich te beperken tot nieuwe dreigbriefjes (CGVS, p. 16-17). Als bendeleden werkelijk al vanaf halfweg 2019 500 quetzales per week van uw dochters zouden eisen, is het weinig geloofwaardig dat de gevolgen voor uw dochters zich hierbij zouden beperken tot nog drie extra dreigbriefjes (CGVS, p. 15-17).

U zou bovendien zelf nog telefoontjes hebben gekregen waarin u om geld werd gevraagd en waarin u werd uitgescholden (CGVS, p. 18-19). U liet het echter niet alleen na om iets van deze telefoontjes te vermelden bij DVZ, ook toen u expliciet werd gevraagd om over uw eigen problemen en de problemen van uw dochters te vertellen, repte u hier met geen woord over (CGVS, p. 13). Pas wanneer u gevraagd wordt naar het document van uw aangifte bij het OM en nadat u vroeg wat er zou gebeuren indien u dit het CGVS niet bezorgde, poneert u plots dat er in deze aangifte staat dat u deze dreigtelefoontjes heeft ontvangen (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u niets van deze telefoontjes vertelde, stelt u tot twee maal toe dat u wel iets van deze telefoontjes zou hebben gezegd (CGVS, p. 19). Het louter blijven volhouden dat u dit wel zou hebben gezegd is echter niet voldoende om deze tegenstrijdigheid uit te leggen.

Ook uw verklaringen met betrekking tot deze klacht zijn uitermate vreemd. Zo dient er al eerst op gewezen te worden dat waar u bij DVZ nog verklaarde deze aangifte een week voor uw vertrek te hebben ingediend (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert deze maar twee dagen voor uw vertrek te hebben ingediend, op 27 september 2019 (CGVS, p. 17). Gevraagd of u nog navraag deed bij het OM in verband met uw klacht, stelt u van niet, omdat uw dochters toen ook al vertrokken waren en u naar België was gekomen (CGVS, p. 17).

Dit excuus is echter uitermate zwak, gezien u vervolgens verklaart dat uw dochters in de anderhalve maand na uw vertrek nog bleven lastiggevalen worden door bendeleden en pas toen verhuisd zijn. Bovendien beweert u ook klacht te zijn gaan indienen omdat u dacht dat uw dochters in zone acht zouden blijven wonen en u bang was dat de bendeleden hen daar iets zouden aandoen (CGVS, p. 17). Het is dan toch wel zeer vreemd dat er in deze klacht nergens iets valt te lezen over de problemen die uw dochters zelf met de bendeleden zouden hebben gehad. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat er op geen enkele manier uit deze klacht kan worden afgeleid dat het werkelijk om een aangifte gaat die u indiende, gezien uw naam er nergens in voorkomt.

Het is bovendien ook vreemd dat u, gevraagd naar de woonplaatsen van uw dochters, bij DVZ opgeeft dat zij beiden in Guatemala-stad verblijven (DVZ verklaring, punt 16, p. 9) en u dit initieel ook bevestigt tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 4). Vervolgens verklaart u dat uw dochters in januari 2020 elk hun eigen weg hebben moeten gaan door de problemen die jullie hadden met de bendeleden en voegt u hier aan toe dat ze niet langer op hetzelfde adres wonen, maar wel in dezelfde zone. Gevraagd wat u bedoelt met dezelfde zone, past u uw antwoord aan en stelt u dat ze in januari elk in een ander dorp buiten de stad zijn gaan wonen, uw oudste dochter in Jalapa en uw jongste dochter in San José de Pinula en dat ze al op een ander adres in zone acht waren gaan wonen toen u wegging uit uw huis in zone acht in 2015 (CGVS, p. 8-10). Gevraagd naar uw klacht, beweert u echter dat uw dochters niet in januari, maar pas anderhalve maand nadat u naar België reisde, halverwege maart 2020 verhuisden (CGVS, p. 17). Dat ook de verklaringen over de woonplaatsen van uw dochters zo weinig coherent zijn, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen nog verder.

Het is tevens opvallend dat u gevraagd naar uw reizen tussen Guatemala in België, initieel verklaart in 2016 naar België te zijn gereisd, twee jaar later te zijn teruggekeerd en vervolgens op 29 januari 2020 Guatemala weer verliet (CGVS, p. 11). Nochtans blijkt uit uw paspoort dat uw weliswaar in 2016 Guatemala verliet, maar al in 2017 terugkeerde, vervolgens in januari 2018 er weer vertrok en hierna op 25 september 2019 weer terugkeerde. Pas wanneer u wordt gevraagd of u tussen 2018 en 2020 ook nog bent teruggekeerd naar Guatemala, stelt u dat u eigenlijk eind 2017 terugkeerde en vervolgens in januari 2018 weer naar België kwam om dan weer in september 2019 naar Guatemala te gaan (CGVS, p. 15). Dat u echter in september 2019 terug naar Guatemala zou gaan, terwijl u beweert dat uw dochters vanaf halfweg 2019 werden afgeperst en brieven ontvangen van de bende 18 (CGVS, p. 15), getuigt hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade.

In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat u Guatemala een laatste keer verliet op 29 januari 2020 en toch meer dan een jaar wachtte, tot 16 maart 2021, om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uw uitleg, dat u ervoor niet van plan was om asiel aan te vragen, maar nadat u besmet was met het Corona-virus u begon na te denken over het feit dat het beter was om documenten aan te vragen (CGVS, p. 19), doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. U vertelt bovendien dat u normaal gezien op 8 maart 2020 had moeten terugkeren naar Guatemala, maar dat u toen bent gebleven omdat de pandemie uitbrak. Gevraagd of u wel zou zijn teruggekeerd indien er geen pandemie was uitgebroken, stelt u van wel (CGVS, p. 11). Dat u dit zou overwegen, ondanks uw beweerde problemen, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onderuit.

Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u documenten wil om hier legaal te kunnen werken, belastingen te betalen en bij uw zieke moeder te verblijven (CGVS, p. 13), niets te maken heeft met uw persoonlijke problemen in Guatemala, evenmin leveren deze redenen u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade op. Bijgevolg kan ook dit niet dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofdte vast te stellen.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben louter betrekking op uw identiteit.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de

maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) tweeweg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendedegerelateerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen gevisieerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- “- artikels 48/3, 48/4, en 62, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- artikels 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- artikels 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;*
- de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;”.*

Voorafgaandelijk merkt verzoekster op dat uit de bestreden beslissing kan blijken dat de commissaris-generaal niet betwist dat haar problemen met haar ex-echtgenoot en met de bende 18 vallen onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Zij benadrukt verder dat zij en haar dochters het slachtoffer werden van afpersingen door de bende 18. Hierbij citeert zij uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Guatemala”* van januari 2018 waaruit blijkt dat personen die beroepen uitoefenen die vatbaar zijn voor afpersing, een bijzonder risico op vervolging lopen. Verzoekster beantwoordt aan meerdere door UNHCR vooropgestelde profielen die het slachtoffer kunnen worden van afpersing, als leerkracht en voedselverkoper op straat. Zij stelt dat zij hierdoor al eerder een deel van haar inkomsten aan de bende moest betalen. In september van 2019 kwam de bende bovendien te weten dat zij naar Europa was gegaan en geld naar haar dochters verstuurde. Verzoeksters dochters behoren aldus ook tot een risicoprofiel van personen die financiële steun krijgen vanuit het buitenland. Zij besluit hieruit dat, gezien zij *“duidelijk”* een risicoprofiel heeft, haar verklaringen met de nodige omzichtigheid dienden te worden onderzocht.

Verzoekster meent evenwel dat de commissaris-generaal dit heeft nagelaten. Er wordt immers in haar verklaringen naar tegenstrijdigheden gezocht. Daarnaast wordt haar relaas in verschillende incidenten opgedeeld, die vervolgens uit hun context worden gehaald en daarna één voor één als ongeloofwaardig worden bestempeld, aldus verzoekster. Zij citeert uit en verwijst naar informatie van UNHCR, waarbij zij aanvoert dat rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten binnen de algemene context en dat het misleidend is om incidenten uit hun context te isoleren. Ook stelt zij dat de commissaris-generaal een redeneerfout maakt waar UNHCR voor waarschuwt: hij laat zich te sterk leiden door de visie van de dossierbehandelaar, waarbij hij aanvoert dat: *“[d]e verschillende actoren in het asielrelaas kunnen volgens het CGVS slechts op één bepaalde wijze handelen. Alles wat hier vanaf wijkt wordt als ongeloofwaardig afgedaan.”*

Bovendien meent verzoekster dat de commissaris-generaal de principes in de informatie van UNHCR schendt *“door de verklaringen van de verzoekster te isoleren en buiten hun context te weerleggen, omwille van het feit dat deze niet plausibel en bijgevolg niet geloofwaardig zouden zijn. Er wordt geen enkele ruimte gelaten voor mogelijke twijfel of een menselijke vergissing.”*

Verzoekster gaat vervolgens verder in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de problemen met haar ex-echtgenoot en de bende 18 op verschillende punten:

(1) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat zij de problemen met haar ex-echtgenoot niet vermeldde tijdens het interview bij aanvang van de procedure, wijst verzoekster erop dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt dat haar verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit zij citeert, gedetailleerd en doorleefd zijn. Zij stelt verder dat de vrees voor haar ex-echtgenoot niet de hoofdreden vormt waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende. Daarom liet zij na dit te vermelden tijdens het interview bij aanvang van de procedure. Anderzijds meent zij wel dat uit haar verklaringen blijkt dat de problemen met haar ex-echtgenoot ernstig zijn. Zij stelt dat het loutere feit dat zij deze vrees niet eerder vermeldde, onvoldoende is om te besluiten dat haar relaas op dit punt ongeloofwaardig is.

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster in september 2019 terugkeerde naar Guatemala en in dezelfde stad verbleef als haar ex-echtgenoot, citeert verzoekster andermaal uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij licht hierbij nog toe als volgt:

“De verzoekster wenst hieraan toe te voegen dat haar dochter omwille van de depressie drie maal op korte tijd een zelfmoordpoging had ondernomen. Hierdoor werd ze in het ziekenhuis opgenomen. De verzoekster behoudt zich het recht voor om hierover bijkomende documenten voor te leggen.

De verzoekster had toen geen andere keuze dan terug te keren naar haar dochters die toen nog in Guatemala-stad woonden. Het CGVS kan niet redelijkerwijze verwachten dat de verzoekster niet zou terugkeren en haar dochters op een zeer moeilijk moment in de steek zou laten.

Na haar terugkeer kreeg ze opnieuw problemen met haar ex-echtgenoot die haar verweet de oorzaak van de depressie en de zelfmoordpogingen van haar dochter te zijn. Ze maakten hierover ruzie op straat, hoewel hij de verzoekster wou aanvallen kreeg hij hiervoor niet de kans. Dit element toont de actualiteit van verzoeksters vrees aan.”

Verzoekster stelt nog dat zij geen bescherming kreeg van de politie toen zij door haar ex-echtgenoot werd overgoten, omdat hij familieleden heeft die voor de overheid werken.

Verzoekster besluit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal haar verklaringen op dit punt onzorgvuldig heeft onderzocht.

(2) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde tijdens het interview bij aanvang van de procedure en het persoonlijk onderhoud over de problemen met de bende 18, voert zij aan als volgt:

“Uit dossier blijkt vooreerst dat de verzoekster niet geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid en bijgevolg niet de kans kreeg om deze uit te leggen.

Uit het dossier blijkt bovendien dat het asielrelaas van verzoekster complex is en dat er veel verschillende dynamieken spelen. Zij werd tijdens de procedure voor het CGVS niet bijgestaan door een advocaat, waardoor zij niet wist wat zijn van het eerste verhoor bij de DVZ kon verwachten. Toen zij te horen kreeg dat zij alle essentiële elementen van haar verzoek om internationale bescherming op zeer korte wijze moest samenvatten heeft zij dat naar beste haar beste vermogen proberen te doen. Dit bleek geen eenvoudige opdracht.

Toen verzoekster verklaarde dat het verhoor bij DVZ vlot was verlopen had zij nog geen besef van de verklaringen die daar werden afgelegd en dat deze later tegen haar gebruikt zouden worden.

Deze lichte tegenstrijdigheid is echter niet van die aard om haar algehele geloofwaardigheid in het gedrag te brengen. Haar verklaringen zijn voor het overige doorleefd, gedetailleerd en coherent.”

(3) Waar de bestreden beslissing stelt dat de handelswijze van de bende niet aannemelijk is, omdat zij zich zou beperken tot het geven van dreigbriefjes, licht verzoekster eerst toe als volgt:

“Het CGVS houdt vooreerst geen rekening met het feit dat de verzoekster in het verleden al werd afgeperst en een “bijdrage” van haar inkomsten als straatverkoper moest afstaan aan de bendes. Omdat zij consistent bleef betalen werd er geen geweld tegen haar gebruikt (CGVS p. 6). Zij en haar dochters waren hierdoor al gekend door de bende 18.

De dochters van verzoekster bleven in het vizier van de bende toen verzoekster al in België was omdat zij aan de school eten gingen verkopen. De oudste dochter werkte in de winkel en de jongste dochter hielp haar (CGVS p. 15).

De verzoekster keerde in september 2019 noodgedwongen terug naar Guatemala omwille van de depressie en de drie zelfmoordpogingen van haar jongste dochter. De verzoekster had tegen één van de leerkrachten van de school verteld dat zij in Europa was geweest en de bende is dit vervolgens te weten gekomen (CGVS p. 15-16).

Hierna begonnen de dochters van verzoekster verschillende dreigbrieven te krijgen waarin stond dat ze 500 quetzales per week moesten betalen. De bedreigingen werden steeds heviger en de bende dreigde ermee om de jongste dochter van verzoekster te ontvoeren (CGVS p. 15-17).

Het CGVS onderschat in de bestreden beslissing de bedreigingen die de verzoekster en haar dochters hebben ontvangen, door deze te omschrijven als "dreigbriefjes". De bedreigingen van de bende 18 moeten altijd ernstig genomen worden los van de vorm waarin deze werden geuit."

Verzoekster voert verder aan dat de handelswijze van de criminele bendes in Centraal-Amerika, zoals de bende 18, zeer onvoorspelbaar is. Uit het feit dat de bedreigingen niet meteen worden omgezet in daden, kan volgens haar niet worden afgeleid dat er geen risico zou zijn voor de toekomst. Zij voert aan dat de dossierbehandelaar, waar hij motiveert dat het ongeloofwaardig is dat op de niet-betaling van de gevraagde som enkel volgt dat de bendes meer dreigbrieven geven, de redeneerfout maakt waar UNHCR voor waarschuwt. Hij laat zich te veel leiden door zijn eigen visie. Zij acht deze motivering dan ook een ongefundeerd en subjectief argument. Zij voert hierbij nog aan dat uit actuele landeninformatie met betrekking tot de bende 18 en MS wel degelijk kan blijken dat hun gedrag onvoorspelbaar is. Zij citeert hierbij uit een verklaring van een expert in het bendegeweld in Centraal-Amerika, T.J. Boerman, waaruit blijkt dat *"eens iemand het doelwit van een bende is geworden, het risico niet afneemt na verloop van tijd. Daarnaast heeft het verstrijken van de tijd tussen de bedreiging en de daadwerkelijke uitvoering ervan, geen invloed op het risico bij terugkeer"*. Zij besluit hieruit dat de commissaris-generaal bezwaarlijk kan stellen dat de handelswijze van de bende 18 ongeloofwaardig is. Zij loopt nog steeds een ernstig risico bij haar terugkeer. Zij meent dan ook dat de commissaris-generaal de motiveringsplicht schendt door subjectieve argumenten te poneren die ingaan tegen de beschikbare landeninformatie.

(4) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster naliet om de dreigtelefoons aan haar adres te vermelden, stelt verzoekster dat zij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verstaan dat zij kort en bondig moest zijn. Deze interviews moeten snel gaan, gelet op de tijdsdruk. Verzoekers om internationale bescherming worden er bovendien steeds op gewezen dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud de mogelijkheid zullen krijgen om alle details te vertellen, aldus verzoekster. Zij stelt, onder citering van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, dat zij deze telefonische bedreigingen wel heeft aangehaald, doch niet de kans kreeg om ze in de CGVS-vragenlijst te laten opnemen.

Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster ook tijdens haar vrij relaas tijdens het persoonlijk onderhoud geen melding maakte van deze bedreigingen, licht verzoekster toe als volgt:

"Uit het dossier blijkt vooreerst dat dit niet het enige element is dat de verzoekster niet tijdens haar vrij relaas niet vermeldde. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud lijkt de verzoekster de draagwijdte van die vraag niet goed lijkt te begrijpen. Zij vertelt immers over verschillende zaken die niets te maken hebben met haar vrees of de criteria van de Vluchtelingenconventie (CGVS p. 13).

Het is pas bij het doorvragen met betrekking tot de verschillende elementen dat het asielrelaas van verzoekster duidelijk wordt. Zo wordt er vanaf p. 14 van de notities van persoonlijk onderhoud ingegaan op de vrees met betrekking tot verzoeksters echtgenoot. Vanaf p. 15 wordt dan in detail ingegaan op de afpersing waarna de dreigtelefoon in details worden besproken."

Verzoekster besluit dat het loutere feit dat zij deze bedreigingen niet meteen vermeldde, geen afbreuk doet aan haar vrees voor vervolging. Het is immers de taak van de commissaris-generaal om haar vrees voor vervolging te onderzoeken en op alle elementen die tijdens het persoonlijk onderhoud naar voren komen te motiveren.

(5) Wat de motivering in de bestreden beslissing over de door verzoekster neergelegde klacht betreft, wordt er toegelicht als volgt:

"Verzoekster heeft via haar raadsman aan tegenpartij gevraagd haar een volledige kopie van het administratief dossier te bezorgen. Aangezien geen kopie van de klacht aan het door tegenpartij gestuurde dossier gevoegd was, werd op 13.10 uitdrukkelijk aan tegenpartij gevraagd een kopie van het document te sturen (stuk 3). Tegenpartij liet echter tot nu toe na die vraag te beantwoorden. Verzoekster zal zich in het kader van een aanvullende nota of ter zitting over dit onderdeel uitleggen."

(6) Verzoekster stelt verder dat de commissaris-generaal, door in de bestreden beslissing te stellen dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de woonplaatsen van haar dochters, geen rekening houdt met alle elementen in het administratief dossier. Zij licht hierbij vooreerst toe als volgt:

"Uit de Verklaring DVZ van 19.04.2021 blijkt inderdaad dat verzoekster verklaarde dat haar dochters in Guatemala-stad verblijven (Vragenlijst DVZ vraag 16). Het CGVS gaat er echter aan voorbij dat de verzoekster in de Vragenlijst CGVS verklaarde: "Mijn oudste ging naar Jalapa (Guatemala), de jongste ging wonen in Sau José Pinula (Guatemala)" (Vragenlijst CGVS vraag 5).

Het is manifest onjuist om te stellen dat de verzoekster bij de DVZ verklaarde dat haar dochters nog in Guatemala stad zouden wonen. De verzoekster deelde dezelfde dag mee dat haar dochters verhuisd waren.

Aan het begin van het verhoor bij het CGVS overliep de protection officer de gegevens die verzoekster heeft opgegeven bij de DVZ. Dit deel van het verhoor verliep zeer snel waarbij de verzoekster slecht zeer korte antwoorden kon geven:

"-U heeft twee dochters. M.J.M.V. en F.M.d.R.M.V. Zij verblijven beiden in GUA-stad?

Ja"

(CGVS p. 4)

De verzoekster besteedde hier niet veel aandacht aan omdat ze wist dat zij in de vragenlijst CGVS weldegelijk had verklaard dat haar dochters verhuisd waren omwille van problemen met de bendes. De protection officer, die de vragenlijst CGVS als leidraad moet nemen, had dit bovendien al moeten vaststellen."

Verzoekster citeert nog uit haar andere verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit volgens haar blijkt dat haar verklaringen hierover coherent blijven. Zij licht hierbij toe als volgt:

"De dochters van verzoekster verhuisden dus in 2016 naar een ander adres in de zone 8 van Guatemala-stad. Daarna verhuisden ze na het laatste vertrek van verzoekster naar België, omwille van aanhoudende problemen met de bende 18 naar verschillende dorpen buiten de stad.

De verzoekster verklaarde vervolgens dat de bendes haar dochter bleven lastigvallen anderhalve maand na haar vertrek en dat ze daarna naar de dorpen buiten de stad zijn verhuisd (CGVS p. 17)

Deze tegenstrijdigheid is echter niet zo groot als verwerende partij laat uitschijnen. In ieder geval heeft de verzoekster verklaard dat de bende haar dochters bleef lastigvallen na haar vertrek naar België. Dit gegeven is aannemelijk gelet op de hoger geciteerde richtlijnen van het UNHCR, waaruit volgt dat mensen die geld opgestuurd krijgen van familie in het buitenland vatbaar zijn voor afpersing van de bendes.

Het CGVS slaagt er in de bestreden beslissing niet in om de geloofwaardigheid van verzoekster in het gedrang te brengen door de tegenstrijdigheden in haar relaas uit te vergroten."

(7) Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster nog terugkeerde naar Guatemala nadat de problemen met de bende 18 begonnen, meent zij dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij voor dwingende familiale redenen naar Guatemala diende terug te keren. Zij citeert uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op dit punt en licht toe dat haar dochter omwille van de depressie drie maal op korte tijd een zelfmoordpoging had ondernomen. Hierdoor werd ze in het ziekenhuis opgenomen. Verzoekster wijst erop dat zij toen geen andere keuze had dan terug te keren naar haar dochters die toen nog in Guatemala-stad woonden. Zij voert aan dat de commissaris-generaal niet redelijkerwijs kan verwachten dat verzoekster niet zou terugkeren en haar dochters op een zeer moeilijk moment in de steek zou laten. Verzoekster wijst erop dat zij slechts voor een korte periode terugkeerde naar Guatemala, van september 2019 tot januari 2020. Zij citeert ook uit haar verklaringen waaruit kan blijken dat zij veiligheidsmaatregelen nam en geen eten meer verkocht op straat, doch enkel nog aan de mensen die zij kende en kon vertrouwen. Ondanks deze voorzorgsmaatregelen kwam zij toch opnieuw in het vizier van de bende toen zij te weten kwamen dat verzoekster naar Europa reisde en geld naar haar dochter stuurde. Zij besluit dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met alle elementen in het dossier en niet aantoont dat haar terugkeer naar Guatemala haar vrees in ernstige mate zou relativeren.

Verzoekster besluit als volgt:

"Uit hetgeen vooraangaat volgt dat tegenpartij inzoomt op de kleinste details om verzoeksters verklaringen in twijfel te trekken.

Daarbij wordt volledig genegeerd dat zij op de bovenstaande punten na, die bovendien verklaard kunnen worden (zie supra) coherent en doorleefd is.

Hieruit volgt dat zij weldegelijk geloofwaardig is.

De problemen die zij meemaakte zijn bovendien niet in tegenspraak met de informatie die beschikbaar is met betrekking tot de specifieke Guatemalteekse context. De verzoekster werd het slachtoffer van afpersing om de bende 18 te weten was gekomen dat zij naar Europa ging en geld aan haar dochters stuurde. Zij was bijgevolg vermogend.

Volgens de UNHCR heeft verzoekster dan ook een risico profiel op meerdere vlakken. Ze is leerkracht, straatverkoper en stuurt geld op naar haar familie vanuit het buitenland.

Het CGVS voerde geen zorgvuldig onderzoek door zich te focussen op de tegenstrijdigheden.

Dit is in strijd met de verplichtingen die op haar rusten overeenkomstig artikel 48/6 van de wet van 15.12.1980, samen gelezen met artikels 48/3 en 48/4, en overeenkomstig artikels 2 en 3 EVRM.

Het is immers vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een asielinstantie een volledig en ex nunc onderzoek moet uitvoeren naar de risico's op een schending van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer, in het licht van de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van verzoekster (EI IRM (GK), F.G. t. Zweden, 43611/11 van 23.3.2016, § 115).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herinnerde de Belgische asiel instanties aan het belang om officiële documenten ter ondersteuning van een verzoek grondig te onderzoeken (Singh e.a. t. België, 33210/11 van 2.10.2012, §§100-105).

De zeer ernstige problemen en bedreigingen waar verzoekster het slachtoffer van werd in Guatemala bewijzen dat zij nood heeft aan internationale bescherming (zie infra). Minstens dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift een e-mail van 13 oktober 2021 van haar advocaat aan het Commissariaat-generaal (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekster geschonden acht, laat niet toe om vast te stellen dat zij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekster slaagt er niet in haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat het verweer in het verzoekschrift niet van die aard is om de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissing te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Dit verweer blijft in wezen immers beperkt tot een herhaling van verzoeksters verklaringen over de problemen met haar ex-echtgenoot en de bende 18. Zij volhardt dat deze gedetailleerd en doorleefd zijn, verwijst naar een risicoprofiel, maakt persoonlijke vergoelijkungen en excuses en minimaliseert de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

De Raad treedt de commissaris-generaal eerst bij dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Guatemala een vrees voor vervolging heeft omwille van haar ex-echtgenoot. Het verweer dat zij gedetailleerde en doorleefde verklaringen hierover aflegde bij het persoonlijk onderhoud, doet op zich geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat zij deze vrees niet eerder vermeldde tijdens het interview bij aanvang van de procedure. Het verweer dat deze problemen niet de hoofdreden vormen voor haar verzoek om internationale bescherming biedt geen afdoende verschooning voor verzoeksters nalatigheid om deze te vermelden. Van verzoekster wordt verwacht dat zij alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt. In dit verband wijst de Raad er nog op dat uit de CGVS-vragenlijst blijkt dat verzoekster nog gevraagd werd of zij enige problemen had met medeburgers in haar land van herkomst, waarop zij "Nee" antwoordde (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Dat verzoekster in het verzoekschrift zelf aangeeft dat deze vrees niet de hoofdreden vormt van haar verzoek en zij ook tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij dacht dat het niet belangrijk was om deze feiten te vermelden (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15), ondergraven bovendien de ernst van haar vrees op dit punt. Verzoekster geeft bovendien zelf aan dat zij haar ex-echtgenoot kan vermijden door bij een terugkeer naar Guatemala verder van hem te gaan wonen (*Ibid.*). De bestreden beslissing wees er bovendien nog terecht op dat de ernst van verzoeksters vrees op dit punt verder wordt ondermijnd doordat zij tijdens haar verblijf in haar land van herkomst in dezelfde stad als haar ex-echtgenoot, Guatemala-stad, verblijft. Waar verzoekster wijst op de depressie van haar dochter en aanvoert dat de commissaris-generaal niet redelijkerwijze van haar kan verwachten dat zij haar dochters op zo'n moeilijk moment in de steek zou laten, merkt de Raad op dat, nog daargelaten de vaststelling dat dit een blote bewering betreft, dit op zich geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoeksters vrees voor vervolging omwille van haar ex-echtgenoot niet dermate ernstig blijkt dat zij niet naar Guatemala of Guatemala-stad zou kunnen terugkeren. De Raad stelt bovendien vast dat, hoewel verzoekster het begin van de problemen met haar ex-echtgenoot in begin 2002 situeert (toen haar oudste dochter die op 4 juli 1994 geboren werd, acht jaar oud was) (*Ibid.*, p. 14), zij niet eerder omwille van deze

problemen een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in België, ondanks het feit dat zij in 2008, 2012 en 2016 naar hier is gereisd, en steeds opnieuw naar Guatemala is teruggekeerd (*Ibid.*, p. 11). Evenmin heeft verzoekster enige documenten bijgebracht om haar vrees op dit punt te staven, hoewel zij verklaarde dat zij naar de autoriteiten ging na het incident waarbij haar ex-echtgenoot haar met benzine zou hebben overgoten (*Ibid.*, p. 14). Met het louter volharden dat de problemen met haar ex-echtgenoot ernstig en actueel zijn en het betoog dat zij hiervoor geen bescherming kreeg van de autoriteiten, doet verzoekster dan ook geen afbreuk aan het geheel van de voorgaande vaststellingen waaruit genoegzaam blijkt dat zij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Guatemala omwille van haar ex-echtgenoot.

De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat de door verzoekster ingeroepen vervolgingsfeiten door de bende 18 ongeloofwaardig zijn, gelet op de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing dat (i) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over deze problemen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, (ii) zij de dreigtelefoons van de bendeleden aan haar adres niet tijdig vermeldde, (iii) haar verklaringen over de klacht die zij neerlegde niet aannemelijk zijn en de inhoud ervan niet in overeenstemming is met haar verklaringen, alsook dat uit deze klacht niet blijkt dat zij werkelijk door verzoekster is ingediend, (iv) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de woonplaatsen van haar dochters en (v) haar terugkeer naar Guatemala in september 2019 en (vi) de laattijdige indiening van een verzoek om internationale bescherming in België niet getuigt van een gegronde vrees in haar hoofd.

Het loutere feit dat verzoekster niet geconfronteerd werd met de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens haar persoonlijk onderhoud en dus niet de kans kreeg om deze uit te leggen, betekent niet dat de commissaris-generaal zijn beslissing hier niet op zou mogen baseren. De Raad stelt vast dat verzoekster ook in haar verzoekschrift geen afdoende verklaring kan bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Zij beperkt zich tot een uitleg dat haar relaas complex is en er veel dynamieken speelden en dat zij haar relaas bij aanvang van de procedure, zonder bijstand van een advocaat, naar beste vermogen heeft proberen uiteen te zetten. Dit doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden. Van verzoekster mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij voor de instanties in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen en dat zij de feiten die de aanleiding vormen voor haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar verzoek, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Minstens maakt verzoekster niet aannemelijk dat haar relaas een dergelijke complexiteit heeft dat dit haar een verschoning zou kunnen bieden. Zij toont evenmin aan hoe de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster werd er bij het invullen van de vragenlijst immers op gewezen dat van haar verwacht wordt dat zij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot haar vlucht hebben geleid. Bovendien werden haar verklaringen er aan haar voorgelezen in het Spaans en heeft zij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan. Zij kan niet worden bijgetreden dat het lichte tegenstrijdigheden betreffen die niet van die aard zijn om haar algehele geloofwaardigheid in het gedrang te brengen, gezien de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op de kern van verzoeksters relaas en dus des te meer van haar kon worden verwacht dat zij deze correct weergeeft.

Ter minimalisering van de vaststelling dat zij de dreigtelefoons van de bendes aan haar adres niet vermeldde bij aanvang van de procedure, stelt verzoekster dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangemaand om kort en bondig te zijn. Dit vormt echter geen afdoende verklaring voor haar nalatigheid om de telefoons te vermelden. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, ontslaat verzoekster geenszins van haar medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. Zij poneert daarenboven dat zij deze telefoons wel vermeldde tijdens het interview doch niet in de CGVS-vragenlijst kon laten opnemen, maar dit betreft een blote bewering. De Raad merkt in dit verband andermaal op dat verzoeksters verklaringen aan haar voorgelezen in het Spaans en zij deze voor akkoord ondertekende zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om correcties aan te brengen, zodat zij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan. Bovendien kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster deze feiten zou vermelden toen haar bij aanvang van de procedure werd gevraagd of zij nog opmerkingen had over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zelfs indien zij zich nog niet volledig bewust was van het belang van haar verklaringen.

Dat zij daarentegen uitdrukkelijk verklaarde *“Nee. Alles is goed verlopen”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 3) doet dan ook afbreuk aan haar bewering dat zij deze dreigtelefoons wel degelijk zou vermeld hebben bij aanvang van de procedure.

Waar verzoekster nog opmerkt dat de dreigtelefoons aan haar adres niet het enige element is dat zij niet vermeld heeft toen haar tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd om haar problemen uiteen te zetten en er kan worden afgeleid dat zij de vraag niet begreep, is de Raad van oordeel dat dit verweer in het verzoekschrift geen afdoende verschoning vormt voor verzoeksters nalatigheid om de dreigtelefoons te vermelden. De Raad stelt immers vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud, nadat haar gevraagd werd om haar problemen uiteen te zetten, uitdrukkelijk werd gevraagd of zij alle redenen heeft verteld waarom zij haar land heeft verlaten en niet meer kan terugkeren. Verzoekster heeft hier *“Ja”* op geantwoord, hoewel zij de dreigtelefoons aan haar adres nog niet vermeld had (*Ibid.*, p. 13). De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om de lacunes in haar bewijsvoering op te vullen. Dat verzoekster de dreigtelefoons aan haar adres niet zo spoedig mogelijk vermeldde wanneer haar naar haar problemen werd gevraagd, doet dus wel degelijk afbreuk aan de doorleefdheid en geloofwaardigheid van haar relaas.

In zoverre verzoekster nog poneert dat de handelswijze van de benedeleden zoals door haar beschreven wel degelijk overeenstemt met de algemene landeninformatie, stelt de Raad vast dat verzoekster eraan voorbijgaat dat zij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de handelswijze van de benedeleden. De bestreden beslissing stelde immers vast dat verzoekster bij aanvang van de procedure uitdrukkelijk verklaarde dat de benedeleden tot in de winkel van de school kwamen waar haar oudste dochter werkte (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 1-2). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoekster echter dat haar dochters enkel dreigbriefjes ontvingen en zij nooit de gezichten van de benedeleden hebben gezien (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen volstaan om aan te tonen dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot de handelswijze van de benedeleden ongeloofwaardig zijn, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoeksters verweer dat de klacht die zij indiende niet aan het administratief dossier gevoegd was dat aan haar advocaat werd toegezonden, doet geen afbreuk aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de neergelegde klacht en haar verklaringen hierover. De Raad wijst er in dit verband op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster dit stuk op 22 juni 2021 via mail aan de commissaris-generaal heeft overgemaakt. Er kan dan ook van worden uitgegaan dat verzoekster dit stuk ook zelf aan haar advocaat zou kunnen bezorgen teneinde haar verdediging te organiseren. Bovendien merkt de Raad op dat er geen indicaties zijn, en verzoekster toont dit ook niet aan, dat zij of haar advocaat niet in de mogelijkheid waren om, conform artikel 32 van de Grondwet het administratief dossier in te kijken op de zetel van het Commissariaat-generaal en daar kennis te nemen van de inhoud van de klacht. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat verzoekster geen dienstig verweer voert tegen de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissing inzake de door haar neergelegde klacht. De Raad besluit dat de door verzoekster neergelegde klacht, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing hierover, geen afdoende bewijswaarde bezit ter staving van de door verzoekster aangehaalde vervolgingsfeiten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift benadrukt dat het manifest onjuist is om te stellen dat zij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar dochters nog in Guatemala-stad verblijven, stelt de Raad vast dat zij zelf aangeeft dat zij in de DVZ-verklaring, toen haar gevraagd werd naar de woonplaats van haar dochters, *“Guatemala stad”* opgaf (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 9). Dat zij later bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de CGVS-vragenlijst aangaf dat haar dochters reeds verhuisd waren, kan geen afbreuk doen aan haar voormelde verklaringen. Dergelijk verweer doet dan ook geen afbreuk aan verzoeksters tegenstrijdige verklaringen op dit punt, integendeel. Met het louter herhalen van haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud inzake de woonplaats van haar dochters en het geven van enkele verduidelijkingen, doet verzoekster verder geen afbreuk aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op dit punt geenszins coherent waren: *“Vervolgens verklaart u dat uw dochters in januari 2020 elk hun eigen weg hebben moeten gaan door de problemen die jullie hadden met de benedeleden en voegt u hier aan toe dat ze niet langer op hetzelfde adres wonen, maar wel in dezelfde zone. Gevraagd wat u bedoelt met dezelfde zone, past u uw antwoord aan en stelt u dat ze in januari elk in een ander dorp buiten de stad zijn gaan wonen, uw oudste dochter in Jalapa en uw jongste dochter in San José de Pinula en dat ze al op een ander adres in zone acht waren gaan wonen toen u wegging uit uw huis in zone acht in 2015 (CGVS, p. 8-10).*

Gevraagd naar uw klacht, beweert u echter dat uw dochters niet in januari, maar pas anderhalve maand nadat u naar België reisde, halverwege maart 2020 verhuisden (CGVS, p. 17)." In zoverre verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal deze tegenstrijdigheden uitvergroot en deze niet kunnen volstaan om de geloofwaardigheid van haar relaas te ondermijnen, merkt de Raad andermaal op dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen in iedere fase van het onderzoek. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval, hetgeen wel degelijk verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoeksters verweer dat zij om dringende familiale redenen moest terugkeren naar Guatemala en zij enkele veiligheidsmaatregelen nam, kan op zich geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing dat verzoeksters terugkeer naar Guatemala, ondanks de door haar ingeroepen problemen met de bende, niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in haar hoofde. In dit verband wees de bestreden beslissing er nog terecht op dat de door verzoekster geschetste vrees verder wordt ondermijnd door de vaststellingen dat zij haar verzoek om internationale bescherming pas in maart 2021 heeft ingediend en zij tevens verklaarde dat zij zou teruggekeerd zijn naar Guatemala indien de pandemie in maart 2020 niet zou zijn uitgebroken (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 15). Dergelijke vaststellingen doen finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters geschetste vrees bij een terugkeer naar Guatemala.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar het risicoprofiel van verzoekster als persoon die een beroep uitoefende dat vatbaar is voor afpersing, en het risicoprofiel van haar dochters als familieleden van personen die in het buitenland verblijven, volstaat verder niet om aan te tonen dat de aangevoerde vervolgingsfeiten alsnog geloofwaardig zouden zijn. Verzoekster dient deze problemen immers *in concreto* aannemelijk te maken en zij blijft hierbij, gelet op hetgeen voorafgaat, in gebreke.

Volgende motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad:

"Wat betreft de problemen die u zou gehad hebben met uw ex-echtgenoot dient er ook hier op gewezen te worden dat u het naliet hier iets van te vermelden bij DVZ. Hij zou u nochtans niet enkel twee jaar voor uw scheiding met benzine hebben overgoten, hij zou u vervolgens nog twee maal op straat hebben geslagen en in 2019 nog ruzie met u hebben gemaakt (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u het naliet dit te vermelden, stelt u dat u dacht dat het niet belangrijk was dit te vermelden omdat u niet meer bij hem woont en als u zou moeten terugkeren ver van hem zou gaan wonen (CGVS, p. 15). Deze uitleg is uitermate zwak, gezien u tijdens uw persoonlijk onderhoud hem wel nog beweert te vrezen (CGVS, p. 14). U verbleef wanneer u terugkeerde naar Guatemala bovendien in Guatemala-stad, waar ook uw ex-echtgenoot woont (CGVS, p. 4, 9-10), dit relativeert uw beweerde vrees enkel nog maar verder.

U en uw dochters zouden daarnaast ook nog problemen hebben gekend met de bende 18. Er kan echter geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen hieromtrent. Om te beginnen stelt u de aanleiding van de afpersing anders voor bij DVZ dan aan het CGVS. Bij DVZ verklaarde u namelijk dat de bendeleden erachter kwamen dat u in Europa was en ze uw dochters begonnen af te persen (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5). Aan het CGVS beweert u echter dat uw dochters initieel werden afgeperst omdat ze zaken verkochten op school en dat de bendeleden pas in september 2019 erachter kwamen dat u naar Europa was gekomen (CGVS, p. 15). U vertelde daarnaast bij DVZ dat de bendeleden tot in de winkel van de school kwamen om geld te eisen (DVZ vragenlijst, p.2, punt 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud beweert u dan weer dat het jongeren van de school waren die dreigbriefjes kwamen langs brengen waarin de eisen van de bende stonden en u of uw dochters deze bendeleden helemaal niet zouden hebben gezien (CGVS, p. 15-16)."

"U zou bovendien zelf nog telefoontjes hebben gekregen waarin u om geld werd gevraagd en waarin u werd uitgescholden (CGVS, p. 18-19). U liet het echter niet alleen na om iets van deze telefoontjes te vermelden bij DVZ, ook toen u expliciet werd gevraagd om over uw eigen problemen en de problemen van uw dochters te vertellen, repte u hier met geen woord over (CGVS, p. 13). Pas wanneer u gevraagd wordt naar het document van uw aangifte bij het OM en nadat u vroeg wat er zou gebeuren indien u dit het CGVS niet bezorgde, poneert u plots dat er in deze aangifte staat dat u deze dreigtelefoontjes heeft ontvangen (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom u niets van deze telefoontjes vertelde, stelt u tot twee maal toe dat u wel iets van deze telefoontjes zou hebben gezegd (CGVS, p. 19). Het louter blijven volhouden dat u dit wel zou hebben gezegd is echter niet voldoende om deze tegenstrijdigheid uit te leggen.

Ook uw verklaringen met betrekking tot deze klacht zijn uitermate vreemd. Zo dient er al eerst op gewezen te worden dat waar u bij DVZ nog verklaarde deze aangifte een week voor uw vertrek te hebben ingediend (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5), u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS beweert deze maar twee dagen voor uw vertrek te hebben ingediend, op 27 september 2019 (CGVS, p. 17). Gevraagd of u nog navraag deed bij het OM in verband met uw klacht, stelt u van niet, omdat uw dochters toen ook al vertrokken waren en u naar België was gekomen (CGVS, p. 17). Dit excuus is echter uitermate zwak, gezien u vervolgens verklaart dat uw dochters in de anderhalve maand na uw vertrek nog bleven lastiggevallen worden door bendeleden en pas toen verhuisd zijn. Bovendien beweert u ook klacht te zijn gaan indienen omdat u dacht dat uw dochters in zone acht zouden blijven wonen en u bang was dat de bendeleden hen daar iets zouden aandoen (CGVS, p. 17). Het is dan toch wel zeer vreemd dat er in deze klacht nergens iets valt te lezen over de problemen die uw dochters zelf met de bendeleden zouden hebben gehad. Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat er op geen enkele manier uit deze klacht kan worden afgeleid dat het werkelijk om een aangifte gaat die u indiende, gezien uw naam er nergens in voorkomt.

Het is bovendien ook vreemd dat u, gevraagd naar de woonplaatsen van uw dochters, bij DVZ opgeeft dat zij beiden in Guatemala-stad verblijven (DVZ verklaring, punt 16, p. 9) en u dit initieel ook bevestigt tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 4). Vervolgens verklaart u dat uw dochters in januari 2020 elk hun eigen weg hebben moeten gaan door de problemen die jullie hadden met de bendeleden en voegt u hier aan toe dat ze niet langer op hetzelfde adres wonen, maar wel in dezelfde zone. Gevraagd wat u bedoelt met dezelfde zone, past u uw antwoord aan en stelt u dat ze in januari elk in een ander dorp buiten de stad zijn gaan wonen, uw oudste dochter in Jalapa en uw jongste dochter in San José de Pinula en dat ze al op een ander adres in zone acht waren gaan wonen toen u wegging uit uw huis in zone acht in 2015 (CGVS, p. 8-10). Gevraagd naar uw klacht, beweert u echter dat uw dochters niet in januari, maar pas anderhalve maand nadat u naar België reisde, halverwege maart 2020 verhuisden (CGVS, p. 17). Dat ook de verklaringen over de woonplaatsen van uw dochters zo weinig coherent zijn, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw problemen nog verder.

Het is tevens opvallend dat u gevraagd naar uw reizen tussen Guatemala in België, initieel verklaart in 2016 naar België te zijn gereisd, twee jaar later te zijn teruggekeerd en vervolgens op 29 januari 2020 Guatemala weer verliet (CGVS, p. 11). Nochtans blijkt uit uw paspoort dat uw weliswaar in 2016 Guatemala verliet, maar al in 2017 terugkeerde, vervolgens in januari 2018 er weer vertrok en hierna op 25 september 2019 weer terugkeerde. Pas wanneer u wordt gevraagd of u tussen 2018 en 2020 ook nog bent teruggekeerd naar Guatemala, stelt u dat u eigenlijk eind 2017 terugkeerde en vervolgens in januari 2018 weer naar België kwam om dan weer in september 2019 naar Guatemala te gaan (CGVS, p. 15). Dat u echter in september 2019 terug naar Guatemala zou gaan, terwijl u beweert dat uw dochters vanaf halfweg 2019 werden afgeperst en brieven ontvangen van de bende 18 (CGVS, p. 15), getuigt hoegenaamd niet van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade.

In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat u Guatemala een laatste keer verliet op 29 januari 2020 en toch meer dan een jaar wachtte, tot 16 maart 2021, om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Uw uitleg, dat u ervoor niet van plan was om asiel aan te vragen, maar nadat u besmet was met het Corona-virus u begon na te denken over het feit dat het beter was om documenten aan te vragen (CGVS, p. 19), doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen. U vertelt bovendien dat u normaal gezien op 8 maart 2020 had moeten terugkeren naar Guatemala, maar dat u toen bent gebleven omdat de pandemie uitbrak. Gevraagd of u wel zou zijn teruggekeerd indien er geen pandemie was uitgebroken, stelt u van wel (CGVS, p. 11). Dat u dit zou overwegen, ondanks uw beweerde problemen, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onderuit.

Tot slot dient er nog te worden opgemerkt dat het loutere feit dat u documenten wil om hier legaal te kunnen werken, belastingen te betalen en bij uw zieke moeder te verblijven (CGVS, p. 13), niets te maken heeft met uw persoonlijke problemen in Guatemala, evenmin leveren deze redenen u een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade op. Bijgevolg kan ook dit niet dienen om een nood aan internationale bescherming in uw hoofde vast te stellen."

De verwijzing in het verzoekschrift naar het risicoprofiel van verzoekster als persoon die een beroep uitoefent dat vatbaar is voor afpersing, volstaat verder niet, zoals tevens blijkt uit de UNHCR "Guidelines" waar zij naar verwijst, om aan te tonen dat verzoekster louter omwille van dit profiel in Guatemala zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade in concreto aannemelijk te maken.

Waar uit de notities van het persoonlijk onderhoud nog kan blijken dat verzoekster in het verleden afpersingsgeld betaalde aan de bendes toen zij eten verkocht op straat (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 6), merkt de Raad op dat zij hiermee niet aannemelijk maakt dat zij actueel bij een terugkeer naar Guatemala gevisieerd of vervolgd dreigt te worden. Verzoekster verklaarde immers dat zij haar activiteiten op straat stopzette en enkel nog eten verkocht bij de burens om afpersing te vermijden (*Ibid.*, p. 10). Verzoekster heeft echter niet eerder een verzoek om internationale bescherming ingediend omwille van deze problemen, hoewel zij in 2008, 2012 en 2016 naar België is gereisd. Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangevoerde problemen met de bendeleden sinds midden 2019, toont verzoekster verder niet aan dat zij nog gevisieerd of vervolgd zal worden bij een terugkeer naar Guatemala omwille van het feit dat zij vroeger eten verkocht op straat.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud nog stelde dat zij vreesde om in extreme armoede terecht te komen bij een terugkeer naar Guatemala, wijst de Raad erop dat verzoekster niet aantoonde dat zij, op intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Guatemala een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. De Raad sluit zich aan bij volgende vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeksters verklaringen over haar situatie van extreme armoede niet kunnen worden aanvaard: *“U kon een huis huren in Guatemala stad voor 1200 quetzales (CGVS, p. 9). Wanneer u niet werkte als leerkracht, verdiende u bij door eten te verkopen aan de winkelluitbaters in uw straat en stelt hierover dat de inkomsten hiervan genoeg waren voor het eten (CGVS, p. 5-6). U kon daarnaast ook op de hulp van familie rekenen voor zowel uw eigen basiskosten als de medische kosten van uw jongste dochter (CGVS, p. 7-8, 10). Bovendien blijkt uit uw paspoort dat u in een periode van vier jaar, drie maal kon reizen van Guatemala en terug, en zou u ook al twee maal eerder, in 2008 en 2012 al genoeg financiële middelen hebben gehad om naar België te reizen (CGVS, p. 11). Bij het CGVS stelt u hier nog over dat u dit betaalde samen met uw moeder, maar eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u al verklaard dit zelf te betalen (DVZ verklaring, p. 11, punt 31). Uit de verklaringen over uw persoonlijke situatie blijkt dan ook niet dat u bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor u onmogelijk zal kunnen voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.”*

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het geweld gerelateerd aan bendes in Guatemala wijdverspreid en ernstig is.

Uit de beschikbare landeninformatie kan evenwel niet blijken dat er heden in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

In casu blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het bendegeweld in Guatemala, voornamelijk gepleegd door Barrio 18 en Mara Salvatrucha, hoe wijdverspreid ook, uit zijn aard en of vorm waarin het plaatsvindt, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in Guatemala zo zou zijn dat het bendegeweld een hoog percentage van de bevolking treft, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Guatemalteekse samenleving en op het Guatemalteekse grondgebied, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *"most if not all violence in Guatemalan society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons"* en *"In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise."* (UNHCR Guidelines, p. 57). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals geld, wraak, macht, enz.

Het geweld dat de situatie in Guatemala zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren.

In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht aangehaald dat nergens in de UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, na analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden, doch dat elk beschermingsverzoek op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan een gewapend conflict of willekeurig geweld in Guatemala, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Guatemala, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP